

Βραβευμένη ιστορία για το σύγχρονο δουλεμπόριο στην Ελλάδα

24/05/2015

[ΣΑΝΤΡΑ ΒΟΥΛΓΑΡΗ](#)

Σιωπηλή διαμαρτυρία κατά του trafficking, βασικού θέματος του βιβλίου «**Θα σε σώσω ό,τι κι αν γίνει**».

«Έχω δοκιμάσει φράουλες μαζεμένες συνήθως από μελαμινά χέρια που έφτασαν στο τραπέζι μου μέσα από τους δρόμους του σύγχρονου δουλεμπορίου ποικιλώνυμων Μανωλάδων, βλέπω διαρκώς στις γωνιές των δρόμων τα ανθρώπινα φαντάσματά του. Ξέρω ότι σε πολλά σημεία της πόλης όπου ζω, σε παλιές ή εγκαταλελειμμένες πολυκατοικίες, σε κακόφημες γειτονιές και στέκια, μπορεί ακόμα και δίπλα από το σχολείο όπου εργάζομαι, κορίτσια δουλεύουν στην παράνομη βιομηχανία του sex. Πραγματικές σκλάβες προαγωγών που δεν διστάζουν μπροστά σε τίποτα». Μια συζήτηση με τη συγγραφέα Αλεξάνδρα Μητσιάλη για το βιβλίο της «Θα σε σώσω ό,τι κι αν γίνει» (εκδ. Παπαδόπουλος), το οποίο απέσπασε το Κρατικό Βραβείο Εφηβικού-Νεανικού Λογοτεχνικού Βιβλίου και μιλάει για το trafficking, θίγει ένα θέμα που συγκλονίζει και συμβαίνει δίπλα μας καθημερινά.

«Οι στίχοι μου είναι βέλη που εξακοντίζω ενάντια σ' ένα κόσμο που είναι αντίθετος με τη συνείδησή μου» έλεγε ο Ελύτης, μας θυμίζει η Μητσιάλη, η οποία ερευνήσε βαθύτερα το σύγχρονο δουλεμπόριο στην Ελλάδα για να διηγηθεί την ιστορία του Ντιμίτρι, της Σόνιας και της Γκάλια, τριών νέων που έρχονται αντιμέτωποι με τη μαφία που εμπορεύεται παιδιά και εφήβους.

«Ο κόσμος έχει γεμίσει δούλους, νεοσκλάβους που προέρχονται από το παράνομο εμπόριο ανθρώπων, “λαθραίους ανθρώπους” που προωθούνται στις “νόμιμες” διαδικασίες της εργασίας με “μαύρα” πάντα εργασιακά “δικαιώματα”. Για πολλούς από εκείνους η χώρα μας δεν λειτουργεί μόνο ως διαμετακομιστικό κέντρο, ως εμπορικό δηλαδή σταυροδρόμι από το οποίο διάφορες μαφίες περνούν για να μεταφέρουν το εμπόρευσμά τους κάπου αλλού, αλλά και ως τόπος προορισμού ενός μεγάλου αριθμού από αυτούς, οι οποίοι εργάζονται στην πορνεία και σε διάφορες άλλες δουλειές, με την πραγματική σημασία του όρου», λέει η Αλεξάνδρα Μητσιάλη και προσθέτει ότι «αυτή η αδιανόητη πραγματικότητα που στην ειδησεογραφία συνοδεύεται από φλουταρισμένα πρόσωπα και από την ανωνυμία των αριθμών και των στατιστικών δεδομένων, στη λογοτεχνία μπορεί να αποκτάει τη θερμοκρασία του συγκεκριμένου, μπορεί να γίνεται ο κρατήρας που από μέσα του ξεπηδούν οι άνθρωποι με τα πρόσωπα και τις φωνές τους. Ονόματα, προσωπικές ιστορίες,

ζωές που εγκαταλείφθηκαν κάτω από διάφορες συνθήκες, μικρά και μεγάλα όνειρα, σχέδια που διαψεύδονται ή βγαίνουν αληθινά. Οι σκοτεινοί «άλλοι» που δεν είναι τελικά τόσο μακρινοί ή τόσο διαφορετικοί από μας κι «εμείς» που όπως φαίνεται πολύ εύκολα μπορεί να γίνουμε για κάποιους τρίτους τέτοιοι ή παρόμοιοι «άλλοι».

Η Αλεξάνδρα Μητσιάλη, η οποία έχει υπάρξει δύο φορές υποψήφια για το κρατικό βραβείο παιδικής λογοτεχνίας μεταξύ άλλων εργάζεται ως φιλόλογος σε σχολείο στη Θεσσαλονίκη και έχει καθημερινή επαφή με τους νέους. Τη ρωτάω για τη σχέση των σύγχρονων εφήβων με το διάβασμα. «Βεβαίως και διαβάζουν. Διαβάζουν τα μαθήματα του σχολείου και όταν δεν τα διαβάζουν, πηγαίνουν φροντιστήριο για να μπορέσουν να τα διαβάσουν ή κάθονται μπροστά στον υπολογιστή τους επειδή δεν θέλουν να τα διαβάσουν και επιμηκύνουν το διάλειμμα που τους χωρίζει από αυτά» επισημαίνει. «Οπωσδήποτε διαβάζουν και μέσα στις σχολικές βιβλιοθήκες που φιλοξενούνται μαζί με τα αντίστοιχα προγράμματα φιλιαναγνωσίας σε κάθε σχολική μονάδα. Το διάβασμα υποστηρίζεται ασφαλώς και από το life style, πάντα ανάμεσα στα απαστράπτοντα ροζ και γαλάζια αξεσουάρ του περιλαμβάνονται βιβλία. Για να μη μιλήσουμε για τη σύγχρονη εμμονή με τις ηλεκτρονικές οθόνες: η διάσπαση προσοχής που μαζικά παράγεται βοηθάει αποφασιστικά τους νέους να διαβάζουν βιβλία.

Στην πραγματικότητα η σχέση των εφήβων με το εξωσχολικό βιβλίο εξαρτάται από γονείς που το αγαπούν και με υπομονή και επιμονή το βάζουν στη ζωή των παιδιών τους από μικρή ηλικία και από εξίσου επίμονους και εμπνευσμένους εκπαιδευτικούς που προσπαθούν, πολλές φορές σε σύγκρουση με το αναλυτικό πρόγραμμα και τη γενικότερη ακαμψία του σχολείου, να το εντάξουν στη σχολική ζωή. Το εξωσχολικό βιβλίο χρειάζεται θερμή, συστηματική, θεσμική και πολύπλευρη υποστήριξη για να μπορέσει να επανανακαλυφθεί από τους εφήβους».

Φόβοι νέων

«Οι έφηβοι που γνωρίζω φοβούνται πολλά πράγματα. Φοβούνται ότι η ζωή τους κυλάει φυλακισμένη μέσα στο σχολείο και στις υποχρεώσεις του χωρίς νόημα» λέει η Αλεξάνδρα Μητσιάλη, καθώς συζητάμε για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι νέοι. «Φοβούνται ότι δεν θα μπορέσουν να κάνουν τα όνειρά τους πραγματικότητα και ότι θα πληρώσουν πολύ ακριβά τα κάθε είδους σπασμένα για τα οποία δεν είναι υπεύθυνοι, φοβούνται να ανοιχτούν στους άλλους μήπως πληγωθούν, ότι δεν υπάρχουν πια μεγάλα συναισθήματα τα οποία να αξίζει να νιώσει κανείς και μεγάλα οράματα για τα οποία να αξίζει να παλέψει. Καμιά φορά μου θυμίζουν ναυαγούς ενός караβιού που δεν πρόλαβε ακόμα να ταξιδέψει. Πιστεύω ότι οι έφηβοι σήμερα είναι πολύ ζορισμένοι και κλονισμένοι έστω κι αν εμείς οι μεγάλοι συνηθίζουμε να βλέπουμε μόνο τα ξεσπάσματα και τις εκτονώσεις τους και με την υπεροψία που χαρακτηρίζει όσους δεν έχουν καμιά αυτογνωσία να τους κατηγορούμε για επιπολαιότητα, ανωριμότητα και ευκολία. Είναι ο γνωστός τρόπος να δικαιολογούμε τον εαυτό μας που δεν πράξαμε όταν και όσα έπρεπε».

<http://www.kathimerini.gr/816256/article/politismos/vivlio/vraveymenh-istoria-gia-to-sygxrono-doylemporio-sthn-ellada>